

РЕШЕНИЕ

№ 36923

гр. София, 24.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав, в
публично заседание на 25.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **3075** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Производството е образувано по жалба на М. М. П., ЕГН: [ЕГН], адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. з)бб) от Закона за движение по пътищата № 26-1228- 000142 от 02.02.2026 г., издадена от началник група към ОДМВР - С. З., с която на основание чл. 171, т.1, б. з)бб) от ЗДвП е наложена мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца“.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна поради нарушение на материалния закон, като се навеждат доводи, че липсва посочване на нарушение, относимо към издаване на заповед на посоченото основание; не е налице нарушение на чл. 58, т. 4, предл. 2 от ЗДвП, тъй като поради здравословен проблем се наложило жалбоподателя да спре в лентата за принудително спиране, което представлява изключение по смисъла на чл. 58, т. 3 от ЗДвП. Излага, че на 06.12.2025г. е управлявал личния си автомобил по автомагистрала Т., в посока С. - Б., като с него са пътували дъщеря му, зет му и внукът му- Н. С. П., на 8 години. Детето било правилно обезопасено в детска седалка, съобразена със законовите изисквания. По време на движението е възникнало прилошаване и неотложна физиологична нужда на малолетното дете. Поради липса на отбивка в непосредствена близост и пороен дъжд, спрял в аварийната лента под мостово съоръжение за изключително кратък период от около 1-2 минути — единствено колкото да бъде

откопчан предпазният колан, детето да слезе от автомобила, да облекчи физиологичната си нужда и да смени за малко въздуха с цел да му размине от прилошаването. След това, незабавно продължил движението си. Не е налице движение в аварийната лента с цел изпреварване, заобикаляне на колона или избягване на трафик. Не е осъществявано продължително движение. Не е създадена опасност за останалите участници в движението. Въз основа на изложеното счита, че липсват достатъчно мотиви на издаване на заповедта. Релевират се доводи, че е налице несъразмерност и липса на пълна и обективна преценка на случая. Прави се искане за отмяна на оспорената заповед. Не претендира разноси по делото.

В открито съдебно заседание жалбоподателя се явява лично, поддържа жалбата и искането по същество, не претендира присъждането на разноси.

Ответната страна началник група към ОДМВР - С. З., с-р „Пътна полиция“ не се явява и не се представлява в открито съдебно заседание, не се заявява становище по оспорването.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените по делото писмени доказателства, приема за установено следното:

Жалбата, като подадена в срок, от легитимирано лице, против подлежащ на оспорване акт е допустима за разглеждане по същество.

По същество жалбата е основателна.

След съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, на доводите и възраженията на страните, и като извърши служебна проверка за законосъобразност по реда чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146 от АПК, съдът приема за установено следното от фактическа и правна страна:

С оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. з)бб) от Закона за движение по пътищата № 26-1228- 000142 от 02.02.2026 г., издадена от началник група към ОДМВР - С. З., с-р „Пътна полиция“ на жалбоподателя М. М. П. на основание чл. 171, т.1, б. з)бб) от ЗДвП е наложена мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, който е извършил нарушение на ЗДвП, за което е предвидено наказание „лишаване от право да управлява МПС“ до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца“.

В мотивите на заповедта е посочено, че на 06.12.2025 г. около 11:01 часа на АМ Т., КМ.210 +523, Общ. Р. в посока изток управлява Л.А. Х. С. Фе с рег. [рег.номер на МПС] , негова собственост, като: водачът се движи в лентата за принудително спиране /аварийна лента/. Съставен е АУАН във връзка с преписка рег. №349000-26815/09.12.2025 г. по описа на ОДМВР С. З. по сигнал от Национално ТОЛ управление при АПИ. ЗППАМ е издадена въз основа на АУАН, серия АД, №780172/26.01.26г. за извършено административно нарушение по чл. 58, т.4, пр. 2 от ЗДвП, за което е предвидено наказание "ЛИШАВАНЕ ОТ ПРАВО ДА УПРАВЛЯВА МПС" по чл. 178ж, ал.1 от ЗДвП. Нарушението е заснето с камера на НТУ, за което по преписката е представен снимков материал.

В хода на съдебното производство е разпитана, като свидетел А. М. П., която в показанията си заявява, че: на 06.12.2025 година аз, баща ми, съпругът ми и детето ми пътувахме от [населено място] за [населено място] с лек автомобил „Х.“ „С. фе“ рег. [рег.номер на МПС] . Синът ми Н.

П. е на 8 г. му прилоша и поиска да отворим прозореца. На вѣн валише пороен дъжд, затова решихме понеже му стана лошо да спрем под първия мост който видяхме. Спряхме под моста, отворихме задната врата детето да се освежи, това беше за кратко време и после продължихме да пътуваме. Единствено спряхме по принуда, не сме се движили в аварийната лента. В този период нямаше движение по магистралата.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Принудителната административна мярка по своя характер е вид административна принуда, за прилагането на която е предвиден процесуален ред, различен от реда за търсене на административнонаказателна/наказателна отговорност.

По смисъла на чл. 171 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, поради което те са от вида на преустановяващите ПАМ. Волеизявлението за прилагането на ПАМ се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и се издава по реда на Глава пета, Раздел втори от АПК. Предпоставка за издаването на заповед с правно основание по различните състави на чл. 171 от ЗДвП е извършено от водача или собственика на МПС съответно на хипотезата на правната норма административно нарушение, което се установява с акт за административно нарушение /АУАН/, съставен от компетентните длъжностни лица. Съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП АУАН се ползва с доказателствена сила до доказване на противното, поради което доказателствената тежест за установяване на фактическа обстановка, различна от тази по АУАН, лежи върху жалбоподателя срещу заповедта за прилагане на ПАМ.

За установяване на нарушението, извършено от жалбоподателя М. М. П., е съставен АУАН серия АД, №780172/26.01.26г. /л.8/, в който е описана фактическа обстановка, идентична с тази от оспорената заповед, а като нарушена е посочена разпоредбата на чл. 58, т. 4 от ЗДвП.

Описаните в АУАН фактически обстоятелства за извършено административно нарушение по ЗДвП съставляват едновременно и фактически обстоятелства за издаване на оспорената заповед. В този смисъл АУАН безспорно е част от административната преписка по издаване на заповедта за прилагане на ПАМ и съдържа фактическите обстоятелства на акта по смисъла на чл. 59, ал. 2, т. 4, предл. 1 от АПК.

В хипотезата на чл. 171, т. 1, б. з)бб) от ЗДвП се прилага ПАМ "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от три месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 1 и 5, чл. 177, ал. 5, чл. 178ж, ал. 1, чл. 182, ал. 1, т. 6, ал. 3, т. 6, чл. 182, ал. 4 и чл. 183, ал. 8. От установените фактически основания е явно, че органът е имал предвид едно от основанията по тази норма за прилагане на ПАМ, а именно извършено от водача нарушение на чл. 178ж, ал. 1 от ЗДвП, според която разпоредба се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от три месеца и глоба 1000 лева водач, който се движи в лентата за принудително спиране по автомагистрала, без да са налице изключенията по чл. 58, т. 3 или в платното за насрещно движение по автомагистрала и скоростен път, което деяние представлява нарушение на

чл. 58, т. 4 от ЗДвП, която разпоредба е посочена в представения като част от административната преписка и обсъден по-горе АУАН.

В случая срокът, за който се налага мярката, е определен в закона - до решаване на въпроса за отговорността на водача, но за не повече от 3 месеца, поради което не се налага срокът да бъде мотивиран, не е нарушен и принципът за съразмерност, визиран в чл. 6 от АПК.

По аргумент от разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки, вкл. и такива от вида на процесната, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Контролът по спазване на правилата за движение и на изискванията, определени в закона и издадените въз основа на него нормативни актове, се осъществяват от съответните служби по тази глава, съгласно чл. 170, ал. 1 от ЗДвП. На съда е представена Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 година на министъра на вътрешните работи, с която са определени структурите на МВР, които да осъществяват контрол по ЗДвП, представена е и Заповед № 349з-4619/19.11.2025 г. на Директора на ОД на МВР – С. 3. /л.23/ за оправомощаване на длъжностни лица от ОД на МВР – С. 3. да прилагат принудителни административни мерки по ЗДвП са оправомощени да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки посочените в заповедта длъжностни лица. Въз основа на представените доказателства се налага извода, че издателят на оспорената пред съда заповед е от компетентните длъжностни лица, които са определени да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по ЗДвП и в частност на основание чл. 171, т. 1, б. з)бб) от ЗДвП.

Спорен по делото се явява въпросът дали са били материалноправните предпоставки за прилагане на процесната ПАМ.

Фактическият състав по чл. 171, т. 1, б. з)бб) от ЗДвП визира две материалноправни предпоставки, първата от които е управление на МПС от жалбоподателя като негов водач, а втората, според фактическите установявания, посочени в заповедта, е извършено от водача нарушение по чл. 58, т. 4 от ЗДвП, подлежащо на санкция съгласно чл. 178ж, ал. 1 от ЗДвП.

Съгласно чл. 58, т. 4 от ЗДвП при движение по автомагистрала на водача е забранено да се движи в платното за насрещно движение или в лентата за принудително спиране, като в т. 3 на същия член е уредена забраната да спира в лентата за принудително спиране, освен при повреда на пътното превозно средство, както и при здравословни проблеми на водача или пътниците в превозното средство. В процесния случай жалбоподателя е депозирал сведение пред административния орган, в което е посочил причините, поради които временно преустановил движението си в лентата за принудително спиране. Това възражение не е обсъдено от административния орган с оглед разпоредбата на чл. 58, т. 3 от ЗДвП, допускаща спиране в лентата за принудително спиране при здравословни проблеми на водача или пътниците в превозното средство, с което е нарушен чл. 35 от АПК. В подкрепа на изложеното от жалбоподателя са и показанията на свидетеля А. П., които съда приема за достоверни и обективни.

Отделно от посоченото по-горе, за да е налице фактическият състав на цитираните разпоредби, следва по несъмнен и категоричен начин да бъде установено именно движение на моторното превозно средство в лентата за принудително спиране. Доказателствената тежест за установяване

на тези релевантни факти е на административния орган.

В конкретния случай от представените по административната преписка доказателства не може да се направи категоричен извод за осъществено движение на управлявания от жалбоподателя автомобил в лентата за принудително спиране. Приложеният снимков материал с лошо качество единствено установява наличието на автомобил в лентата за принудително спиране към конкретен момент – на 06.12.2025 г. около 11:01 часа. Липсват доказателства относно предходен или последващ момент, позволяващи да се установи движение на автомобила в определен времеви диапазон, неговата продължителност, траектория или динамика на придвижване. Самото установяване на автомобила, намиращ се в лентата за принудително спиране, не е достатъчно, за да се приеме за доказано осъществяването на нарушението по чл. 58, т. 4, пр. 2 от ЗДвП, доколкото законодателят е санкционирал движението в тази лента, а не самото пребиваване или спиране в нея. В тази връзка следва да се отчете, че жалбоподателя не отрича спирането на автомобила в лентата за принудително спиране, като последователно твърди наличие на здравословен проблем, наложил извеждането на автомобила извън активните пътни ленти, които твърдения се подкрепят от представените от него доказателства досежно здравословното състояние на внука му. Съдът намира за житейски и технически логично обстоятелството, че при възникване на здравословен проблем на водача и необходимост от аварийно спиране, преминаването на автомобила от активната лента към аварийната предполага известно минимално и кратковременно движение в самата лента за принудително спиране, необходимо за намаляване на скоростта и безопасно преустановяване на движението. Подобно краткотрайно придвижване, непосредствено свързано със самото спиране на автомобила поради здравословен проблем на пътник в автомобила /малолетно дете/, не може да бъде приравнено на самостоятелно движение в аварийната лента по смисъла на санкционната норма на чл. 58, т. 4, пр. 2 от ЗДвП. При липсата на категорични доказателства за осъществено движение в аварийната лента извън необходимото за безопасно спиране на автомобила, съдът приема, че административният орган е формирал изводите си въз основа на предположения, което е недопустимо в административното производство, както и без да обсъди, вследствие на което да приеме или отхвърли, възраженията на жалбоподателя и сочените в тях относими обстоятелства. Ето защо съдът намира, че в случая не е доказано по несъмнен начин осъществяването на състава на нарушението, послужило като основание за налагане на процесната принудителна административна мярка, поради което оспорената заповед се явява постановена в противоречие с материалния закон и следва да бъде отменена.

Правният резултат, който законът цели с прилагането на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. з)бб) от ЗДвП, е осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения. В случая, освен че прилагането на обжалваната ПАМ не е доказано от гледна точка наличието на една от материалноправните предпоставки, същата не се основава и на необходимост от налагане на ограничението за постигане на предвидените в закона цели, доколкото към момента на налагане на принудителната административна мярка твърдяното от административния орган, но недоказано в хода на настоящото производство, нарушение на разпоредба от ЗДвП е отдавна преустановено, при което мярката добива санкционен характер, какъвто е недопустимо да притежава.

Процесната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. з)бб) от Закона за движение по пътищата № 26-1228- 000142 от 02.02.2026 г., издадена от началник група към ОДМВР - С. 3., е издадена от компетентен орган, в предвидената от закона

/чл. 172, ал. 1 от ЗДвП/ писмена форма, но при неизяснена фактическа обстановка, в противоречие с материалноправните разпоредби, както и в несъответствие с целта на закона, което обуславя необходимостта от отмяна на заповедта.

Жалбоподателя не поддържа претенция за присъждане на разноски, поради което съдът не се произнася досежно разноските.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. з)бб) от Закона за движение по пътищата № 26-1228- 000142 от 02.02.2026 г., издадена от началник група към ОДМВР - С. З., с-р „Пътна полиция“.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. 2 от ЗДвП.

Препис от решението да се изпрати на страните по делото.

СЪДИЯ: